

véd, at denne Mistillid er begrundet, at han skulde kunde komme og stille en saadan Opfordring til Folketinget, det vilde synes mig en Spøg saa grov, at jeg vægrer min ved at tro paa den. Jeg maa derfor absolut gaa ud fra, at det virkelig er Tilfældet, at der er gjort denne Regering Uret, og at intet ligger denne Regering fjernere end det nogen Sinde at ville gaa uden for Forfatningen, benytte provisoriske Finanslove og tilsidesætte Bevillingsmyndigheden. Og da jeg altsaa maa gaa ud herfra, anser jeg mig ogsaa for forpligtet til at give den ærede Finansminister en Lejlighed til her at bekræfte dette. Jeg opfordrer derfor den ærede Minister til saa vel paa egne Vegne som paa den Regerings Vegne, af hvilken han er Medlem, at erklære, at hverken han eller denne Regering nogen Sinde som ansvarlige Ministre ville sætte deres Navne under en provisorisk Finanslov. Denne Erklæring gaar jeg ud fra, at det er den ærede Minister magtpaaliggende at give, og dermed vil — det tilføjer jeg — den rent politiske eller rettere forfatningsmæssige Umulighed, som ellers vilde være til Stede for at give sin Tilslutning til et Lovforslag som det, der her er fremsat, for saa vidt være fjernet. Hvorvidt det da af finansielle Hensyn vil være rigtigt at gaa til et saadant Statslaan er en anden Sag, som jeg her lader staa hen. Men jeg skal endnu kun tilføje, at selv naar vi modtage en saadan Erklæring fra den nuværende Finansminister paa denne Regerings Vegne, er det jo ikke udelukket, at der ved Lejlighed kan komme en anden Regering, som nærer andre Anskuelser, og som i Lighed med tidligere Regeringer ikke viger tilbage for at gribe til uforfatningsmæssige Midler. Det vil selvfølgelig over for en saadan Eventualitet være nødvendigt, at der bliver truffet saadanne Bestemmelser i Loven, at det hindres, at ulovlig Disposition fra Regeringens Side over de ved Statslaanet tilvebragte Midler vil kunne finde Sted. Dog dette er et Spørgsmaal, som ikke nu ligger for, og jeg skal derfor ikke dvæle derved. Det er af den Slags Ting, som der findes Udveje til at ordne, naar man i øvrigt er er enig om selve Sagen og dens nødvendige Forudsætning.

Finansministeren (Scharling): Det ærede Medlem, som nu talte, begyndte med at fremhæve, at der her i dette Lovforslag i Modsetning til i andre lignende Love, ikke var fastsat noget om Kursen paa Obligationerne. Jeg har allerede ved

Lovforslagets Forelæggelse angivet Grunden dertil. Det forholder sig ganske rigtigt, saaledes som den ærede Taler forudsatte, at der har været ført foreløbige Forhandlinger med et Bankkonsortium for at høre, hvorvidt det var muligt at erholde et saadant Laan, som her paatænkt, og omtrent paa hvilke Betingelser. Det vil imidlertid sige sig selv, at der under Penge-markedets vekslende Forhold ikke vil kunne ventes noget bindende Tilsagn fra Bankkonsortier for længere Tid, og paa et Tidspunkt, hvor der endnu kun var Tale om at forelægge et Lovforslag, og hvor man ikke kunde vide, hvilket Indhold det definitivt vilde faa, er det jo derfor naturligt, at intet Bankkonsortium kunde indlade sig paa et paa ubestemt Tid bindende Tilbud. Regeringen har derfor ment det rettest at forbeholde sig frie Hænder til en yderligere Forhandling og navnlig til eventuelt at kunne føre Forhandling med flere Konsortier, som muligvis kunde tilbyde forskellige Vilkaar, og det er en Selvfølge, at den Kurs, hvortil Laanet vil blive afsluttet, vil blive aftalt med Finansudvalget, og hvis dette finder det rigtigt, kan den ogsaa godt blive sat ind i Loven. Men jeg bemærker, som jeg allerede før har sagt, at den Kurs, der bliver sat ind i Loven, ogsaa vil blive den, hvortil Laanet faktisk maa afsluttes. Man vil ikke let kunne drive noget Konsortium op over den Kurs, som saaledes fra Rigsdagens Side er angivet som den passende. Den ærede Taler omtalte dernæst, at Spørgsmaalet om, hvilken Rentefod, der skulde anvendes, ogsaa fortjente nærmere Overvejelse. I saa Henseende skal jeg bemærke, at det forekommer mig, at det dog er hensigtsmæssigt, at der er en vis Kontinuation i de forskellige Statslaan, at de saa vidt muligt optræde saa lig hinanden som muligt, naar de optages i nær Tid efter hinanden. Det gaar med saadanne Statslaan som med Kreditforeningsobligationer. Der er man klar over, at den Omstændighed, at de udstedes under forskellige Former, i forskellige Serier, med forskellig Rentefod o. s. v., gør deres Afsætning i Udlandet vanskeligere. Jeg tror, at noget lignende vil gælde med Hensyn til Statslaan, naar man kommer ind paa flere forskellige Slags Rentefod, end man allerede har, og jeg vil derfor anse det for lidet hensigtsmæssigt at komme til en anden Rentefod end den, der i de senere Aar har været almindelig for vore Statsobligationer, nemlig $3\frac{1}{2}$ pCt. Men selvfølgelig, skulde Udvalget finde det heldigt